

[Poulsgaard.]

derude. Og man giver støtte til Henrik Stangerup, så han kan lave en film om brasilianske landarbejdere, Erasmus Montanus-film og så fremdeles.

Jeg håber virkelig, at jeg én eneste gang får anledning til at sige kulturministeren en rigtig hjertelig tak, og at der ikke bliver givet flere skatteyderpenge til dette projekt end de 1.110 kr., der er givet i øjeblikket. Det håber jeg så sandelig, hr. minister.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Mathiasen):

I anledning af hr. Poulsgaards spørgsmål har jeg indhentet oplysninger og fået oplyst, at filminstitutets bestyrelse ganske rigtigt på sit møde den 11. juni har tiltrådt en indstilling fra konsulent Stig Bjørkman om at yde 1.110 kr. i såkaldt researchstøtte til forarbejde på et filmprojekt med arbejdstitlen „Laila“. Det er rigtigt, at projektet går ud på i fiktiv filmisk form at gengive et indtryk af Baader-Meinhof-gruppens skæbne. Det drejer sig ikke om nogen dokumentarisk fremstilling.

Filminstitutets bestyrelse har altså truffet en disposition inden for de rammer, som filmloven har afstukket.

Hr. Poulsgaard mener, at projektet i løbet af et års tid vil komme til at koste skatteyderne 500.000-800.000 kr. Jeg begriber ikke, hvad hr. Poulsgaard støtter denne formodning på. Både fra tidligere debatter her i tinget og fra beretningen fra udvalget vedrørende ministerkontrol med bevillingerne må hr. Poulsgaard da vide, at spørgsmålet om videre støtte til projektet helt ligger i hænderne på filminstitutets bestyrelse. Men til almindelig orientering vil jeg gerne oplyse, at der er en ganske lang vej fra idé over research til manuskript og fra manuskript til drejebog og produktion. Det viser alle de statistikker, der foreligger. Det ligger nemlig i sagens natur, at mange projekter lider skibbrud undervejs. Derfor kan ingen i dag vide, hvilken mulighed der er for — eller som hr. Poulsgaard udtrykker det: hvilken risiko der er for — at netop dette projekt engang når frem til produktion og måske endda får produktionsstøtte.

Når hr. Poulsgaard formoder, at projektet vil koste skatteyderne 500.000-800.000 kr.,

så er det en formodning, som står helt for hans egen regning, og når han siger, at et beløb som disse 1.110 kr. plejer at være starten på en udvikling, der ender med den omtalte halve million eller mere i produktionsstøtte, så er hr. Poulsgaard simpelt hen galt underrettet.

Må jeg tilføje, at jeg er gået ud fra, vi ikke skal diskutere indholdet af dette projekt kaldet „Laila“. Vi skal ikke her i tinget drøfte, om der ville være flertal for at støtte film, der beskæftiger sig med aktivister af den ene eller den anden politiske afskygning, som vi kender på begge sider i dag, for hvis det er meningen, så tror jeg nok, at hr. Poulsgaards spørgsmål meget godt belyser, at afgørelse om støtte til kunstneriske frembringelser helst skal træffes af uafhængige organer, ikke af folketinget, ikke af kulturministeren. Hvis det er meningen, så siger jeg: tak for spørgsmålet, hr. Poulsgaard.

Poulsgaard (FP):

Ja, jeg fik ingenting at takke for, men det er jeg efterhånden så vant til. Til det sidste, som ministeren sagde, vil jeg svare: vi skulle gerne frem til, at kunsten kom til at trives i frihed, så blev vi fri for at diskutere de støtteordninger, for der skulle overhovedet ikke være nogen støtte. Ministeren ved udmærket godt, at det er min indstilling til det.

Det er den risiko, vi må løbe, når vi først begynder at bevilge penge, at så udvikler det sig. Vi har jo set, hvad Henrik Stangerups Erasmus Montanus-film, der er optaget i Brasilien, har beløbet sig til. Vi så, hvad Jens Jørgen Thorsen fik malket skatteyderne for, hvad han fik garanti for til Thorsens Jesusfilm. Derfor må vi få stoppet det dér rejseri og den begyndelse her. Nu har vi altså spildt 1.100 kr., det er til at overse, men det kan ikke være i demokratiets tjeneste, at man nu skal til at statspræmiere den slags bypartisaner. Der er vold nok i verden. Jeg synes altså, den danske stat skulle holde sig for god til at gå ind i det.

Det er rigtigt, at sådan som vi har indrettet loven, så ligger det måske uden for ministerens område, men ministeren har alligevel mulighed for at øve en vis påvirkning. Som sagt, hr. minister, jeg beklager, at jeg aldrig får lov til at sige dig tak, men jeg håber, den dag kommer.